

“Sense la meva conversió, res tindria sentit”

“Escric per explicar dos favors que em va concedir la Mare de Déu de Torreciutat. Però abans desitjo explicar la meva conversió, perquè sense ella res tindria sentit. En 1997 era una noia de 15 anys, sense batejar...”. La Verge ha fet a Torreciutat favors de mare. Oferim una selecció extreta de www.torreciudad.org

20/10/2004

Escric per explicar dos favors que em va concedir la Mare de Déu de Torreciutat. Però abans desitjo referir-me a la meva conversió, perquè sense ella res no tindria sentit. En 1997 era una noia contar de 15 anys, sense batejar, i que pensava que alguna cosa existia però sense saber fins a quin punt hi podia haver un Déu.

En el curs acadèmic 97/98 vingué a estudiar al meu institut una noia de l'Opus Dei que va congeniar força amb mi. Em va convidar a fer voluntariat a l'hospital infantil del Nen Jesús i en una de les nostres converses va sortir que jo no estava batejada i que tampoc no tenia fe.

La meva amiga em va proposar assistir a classes de Catecisme per a conèixer la fe catòlica i vaig accedir, encara que només fós per cultura. A poc a poc, vaig anar coneixent les veritats de la fe, vaig aprendre a

resar el rosari i l'estampa de sant Josepmaria... Resava demanant-li que Déu em donés la fe i em vaig anar formant. Un dia vaig entrar a l'oratori del club juvenil pel qual assistia i la meva amiga em va explicar que Déu era al sagrari. El primer que va fer va ser ensenyar-me a fer la genuflexió, llavors, em va dir que, a més del gest, calia acompanyar-la d'alguna cosa més i em va suggerir que podia dir: “Senyor, crec fermament que estàs aquí”. I així ho vaig fer, creient fermament que era al Sagrari. Déu em va donar la fe que li demanava perquè vaig començar a creure allò que li deia, a fer oració.

El següent pas, era dir-li al meu pare que em volia batejar. L'hi vaig dir i em va contestar que no, que esperés a complir els 18 anys. Al febrer de 1999 vaig complir 17 anys i vaig demanar al meu pare com a regal de natalici el meu baptisme, i em va

deixar decidir. El 3 d'abril d'aquest any em va batejar mons. Antonio Mª Rouco Varela, vaig rebre la Primera Comunió i em vaig confirmar juntament amb altres nou persones més en la Vigília Pascual de la Catedral de l'Almudena. La meva família no va assistir a la cerimònia però vaig estar molt acompanyada per les noies del club.

Abans de batejar-me vaig començar a treballar en l'administració d'un centre de l'Obra. Com es fa sempre en l'Opus Dei em van ensenyar a treballar oferint a Déu la meva labor diària... i a poc a poc el meu treball m'agradava cada dia més. Déu em va anar mostrant la meva vocació i li vaig dir a la meva amiga que desitjava ser de l'Opus Dei. En el dia d'avui no em canviaria per ningú, m'apassiona el meu treball i, per descomptat, la meva vocació.

Aquí van els dos favors de la Mare de Déu de Torreciutat: l' 1 de maig de 1999, a Torreciutat, vaig escriure per tercera vegada al Prelat de l'Opus Dei per a demanar l'admissió en l'Obra, i dic per tercera vegada perquè ja li havia escrit abans de batejar-me, demanant-li que m'encomanés i, més tard, per explicar-li el meu bateig. L'altre favor és amb motiu dels marejos que sofria en qualsevol mitjà de transport (metro, autobús urbà, tren, autocar, ...); vomitava i em posava molt malament fins i tot prenent Biodramina. Li vaig demanar a la Mare de Déu de Torreciutat que no em passés més això. Des d'aquesta data fins avui no m'he tornat a marejar, i fins i tot he viatjat en vaixell.

Ara prego per la meva família, perquè trobin la fe i entenguin una mica l'Obra.

* * *

Malalt i acompanyat per la Mare de Déu

A primers d'octubre de 1994 vaig anar al Santuari de Torreciutat en el dia de les Famílies i vaig tornar a la meva ciutat d'origen molt remogut interiorment, començant a gaudir d'una especial devoció envers la Verge de Torreciutat.

Als pocs mesos del viatge, en concret, l'abril de 1995, em diagnostiquen un càncer de pròstata. Rebo la notícia amb total tranquil·litat i serenitat espiritual, deixant tot en mans del Senyor perquè Ell disposi com millor li sembli.

He d'afegir que dos mesos abans, a un germà meu, més jove, li van diagnosticar la mateixa dolença sense cap esperança de curació. Va morir al cap d'un any. El 22 de maig d'aquest mateix any m'operen a l'Hospital de l'Exèrcit de l'Aire a Madrid -actualment tancat-, situat al

carrer d'Arturo Soria, per l'equip mèdic del Dr. Fernando Martín Laborada. Després de gairebé quatre hores de quiròfan l'operació surt satisfactòriament.

El tractament postoperatori es desenvolupa amb normalitat fins que, la tarda del dia 4 de juny, començo a sentir diverses molèsties i dolors. En vista que no se cessen, a les 22 h. avíso el metge de guàrdia, i em subministra un calmant. Aquest, no em fa cap efecte i, per contra, augmenten els dolors i molèsties, fins que a les tres de la matinada no podent suportar-los i adonant-me que alguna cosa estava malament per 'dintre', decideixo cridar novament el metge perquè prengui alguna mesura. En tractar d'agafar el timbre al costat del llit veig una estampa de la Mare de Déu de Torreciutat que tenia a la tauleta des del dia que vaig ingressar a l'Hospital, i amb tot fervor li demano

ajuda. De forma immediata comencen a desaparèixer els dolors i molèsties, i als deu minuts em trobava perfectament.

Al matí següent, en l'exploració que em realitzen els metges ho troben tot normal. Malgrat que no hi ha cap prova científica tinc total seguretat que és una intervenció de la Verge. Transcorreguts deu dies vaig ser donat d'alta, amb algunes seqüeles. Fa tres mesos que he passat l'última revisió i els metges han considerat totalment superada la malaltia.

Remeto aquest escrit d'agraïment a Nostra Senyora de Torreciutat. (30 de Juliol de 2004)

05 d'octubre de 2004

.....

opusdei.org/ca/article/sense-la-meva-
conversio-res-tindria-sentit/
(28/02/2026)